

MINA : Trebuie să fie rece a pa.
 ILIE : Nu cred. Doar e vară.
 MINA : Da, dar în pădure...
 ILIE : N-are a face... Eu cred că-i chiar numai bună de scăldat. Nu ți-ar plăcea să te bagi în apă ?
 MINA : Nu știu să inot.
 ILIE : Ei, și ce ! E așa de simplu... Fii atentă ! Ai văzut vreo broască înotînd ?
 MINA : Da.
 ILIE : Păi, asta-i tot. Exact ca broasca. Uite... (*Mimează inotul, nu poate da din picioare, se culcă pe podeț și face mișcări cu brațele.*)
 MINA : Gata, acum știu, am înțeles.
 ILIE : Ia să văd ! Ia ! Va să zică, ții miinile așa... picioarele înapoi... Nu, nu se poate așa... culcă-te pe podeț... (*Mina se așază pe podeț.*) Acum, unu-doi, și din miini, și din picioare... așa... nu, fii atentă, că așa înghiți apă... (*Mina e recută.*) Așa ! Bravo ! E bine ! Ce-ar fi să facem o baie ?
 MINA : Bine, dar nu știu...
 ILIE : De-acum ai învățat. Știi ! Hai, Mina, fără teamă, fără rușine... Hai să aruncăm carteluța aia timpită.
 MINA : Dar nu pot să mă dezbrac ! Mi-e rușine !

ILIE : Bine, nu te mai dezbrăca, și gata. Facem baie îmbrăcați. N-am făcut niciodată o nebunie ca asta. De ce să n-o facem acum ? Hai, Mina, vino aici, ne aruncăm de pe parapet.
 MINA : Ilie, să ne mai gândim...
 ILIE : Nu ne mai gândim deloc ! Dacă ne gândim, o să renunțăm. Și nu vreau ! (*Se aud vocea Verei și cea a lui Ștefan, strigindu-i.*)
 MINA : Auzi, au venit Vera și Ștefan.
 ILIE : Nu-i nimic ! Să ne vadă și ei !
 MINA : Bine, dar ce-or să spună !
 ILIE : N-are nici o importanță... Mina, să nu pierdem ocazia ! Uită-te la apa asta ~~mișcătoare~~ cristalină... răcoasă... blindă... Vino ! Hai, te ajut eu ! (*O ridică pe parapet, sint amindoi în picioare.*) Dacă n-o gustăm acum, n-o mai gustăm niciodată.
 MINA : Dar ce-or să creadă ei...
 ILIE : Renunță la ei... renunță, de dragul acestei ape... (*Mina acceptă.*) E ultima ta renunțare, Mina. (*Se aruncă de pe parapet ; intră Vera și Ștefan ; se uită peste parapet ; se întorc înmărmuriți spre centrul scenei.*)
 ȘTEFAN : E înfiorător !
 VERA : Groaznic ! Cum de nu și-au dat seama că nu e nici un strop de apă ? !

C O R T I N A

NOTE • NOTE • NOTE • NOTE • NOTE

Temeiurile unui nou muzeu

După ce a păstorit, aproape patru decenii, vestigiile trecutului nostru scenic, adunate cu jertfă și rîvnă patriotică într-un muzeu de cuprindere națională, George Franga începe un lucru nou : Muzeul cinematografului românesc. Octogenarul nostru prieten poate fi văzut oriunde se poate smulge timpul un crîmpei de

mărturie despre începuturilor filmului, la noi (de pildă, despre faptul că savantul Gh. Marinescu își filma pacienții ; despre înființarea, de către tragediana Marioara Voiculescu, a primei companii cinematografice, la care au aderat actori bucureșteni ; despre primele scenarii, scrise de Liviu Rebreanu ; despre pionieri ai producției naționale de film, ca Jean Mihail, Jean Georgescu, Eftimie Vasilescu). Trofeele filmului contemporan — diplome,

cupe, medalii — dobîndite la festivaluri naționale și internaționale, vor intra și ele, alături de afișe, costume, documente, în muzeul lui Franga.

În vitrinele și pe panourile din holurile cinematografului „Studio“ se și conturează tematica viitorului muzeu. Un muzeu care, ca și Muzeul teatrului național, va instrui și va fi pilduitor.

I. N.